

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

sp. zn. Zin 46/2020

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší soud jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), rozhodl o žádosti J. F., nar. XY, bytem XY (dále jen „žadatel“), ze dne 4. 3. 2020, sp. zn. Zin 46/2020,

takto:

Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona, ve spojení s čl. 6 odst. 1 NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále také jako „Nařízení“) a dále rovněž také v souladu s aktuálním zněním zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, se žádost žadatele částečně **odmítá** tak, že v kopii požadovaných rozhodnutí nebudou poskytnuty osobní údaje účastníků řízení a třetích osob.

Odůvodnění:

Povinný subjekt obdržel dne 4. 3. 2020 žádost žadatele v následujícím znění:

„Podle zákona o svobodném přístupu k informacím žádám o následující rozhodnutí Nejvyššího soudu (v autentické podobě):

- 1) rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 1996, sp. zn. 2 Cdon 252/96,*
- 2) rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 1997, sp. zn. 2 Cdon 386/96,*
- 3) rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1330/97,*
- 4) usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. 20 Cdo 1655/97,*
- 5) usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2000, sp. zn. 29 Cdo 2811/99, a*
- 6) usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2000, sp. zn. 2 Cdon 1648/97.“*

K výroku rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti“.

Na národní úrovni se zákonnosti zpracování věnuje § 5 a násl. zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů:

„Správce je oprávněn zpracovávat osobní údaje, pokud je to nezbytné pro splnění:

- a) povinnosti, která je správci uložena právním předpisem, nebo
- b) úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je správce pověřen.“

Podle čl. 4 odst. 1 nařízení se osobními údaji rozumí „veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“.

Podle § 4 odst. 2 nařízení je zpracováním osobních údajů „jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení“.

Nejvyšší soud nemá v daném případě (u žadatelem požadovaných rozhodnutí) od subjektů těchto údajů souhlas s předáním jiné osobě a ani nesplňuje další podmínky stanovené čl. 6 odst. 1 nařízení, což poskytuje zákonný důvod pro částečné odmítnutí výše uvedené žádosti o poskytnutí informace v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona. Nejvyšší soud proto při vydání tohoto rozhodnutí ve věci žádosti o informace sp. zn. Zin 46/2020 upřednostnil právo na ochranu osobnosti a osobních údajů účastníků řízení, popř. třetích osob, podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) nad právem na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny. Povinný subjekt má za to, že tímto rozhodnutím současně žadateli nijak výrazně neomezil obsah poskytované informace.

S ohledem na výše uvedené povinný subjekt rozhodl výrokem tohoto rozhodnutí tak, že žádost žadatele o poskytnutí informace v rozsahu osobních údajů účastníků a třetích osob, v souladu s § 8a odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 15 odst. 1 informačního zákona, částečně odmítl a zasílá žadateli pouze anonymizované kopie požadovaných rozhodnutí.

Poučení: Proti rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace je možné podle § 16 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat odvolání. Odvolání se podává u povinného subjektu do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí.

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona

Povinný subjekt požadované informace, s výjimkou osobních údajů, kdy o odmítnutí poskytnut osobní údaje rozhodl výše uvedeným výrokem, poskytuje formou příloh.

K bodu 4) žádosti požadující usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. 20 Cdo 1655/97, povinný subjekt dodává, že žádné takové rozhodnutí (splňující všechna uvedená kritéria) ve své databázi nedohledal. Povinný subjekt předpokládá, že se žadatel dopustil chybné konstrukce spisové značky požadovaného rozhodnutí, kdy místo správného ročníku věci „99“ uvedl nesprávný ročník „97“. Povinný subjekt proto žadateli zasílá rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. listopadu 1999, sp. zn. 20 Cdo 1655/99.

Poučení: Pokud se způsobem vyřízení žádosti v části, kde jsou poskytovány informace, žadatel nesouhlasí, může podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení této informace. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který informaci poskytl.

V případě, že povinný subjekt nesprávně vyhodnotil předpokládaný omyl žadatele v zadání bodu 4) žádosti (sp. zn. 20 Cdo 1655/97), doporučuje žadateli podání nové žádosti, podrobněji specifikované.

V Brně dne 19. 3. 2020

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností,
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona

Přílohy (elektronické):

*rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 1996, sp. zn. 2 Cdon 252/96,
rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 1997, sp. zn. 2 Cdon 386/96,
rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1330/97,
usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. 20 Cdo 1655/99,
usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2000, sp. zn. 29 Cdo 2811/99,
usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2000, sp. zn. 2 Cdon 1648/97.*